

Rolnummer 1875
Arrest nr. 29/2001 van 1 maart 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 2, § 1, eerste lid, 2° en 4°, en 7, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gesteld door het Arbeidshof te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters P. Martens, J. Delruelle, A. Arts, R. Henneuse en E. De Groot, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest van 20 december 1999 in zake de procureur- generaal tegen L.H. en het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (O.C.M.W.) van Andenne, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 28 januari 2000, heeft het Arbeidshof te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Stellen de artikelen 2, § 1, eerste lid, 2° en 4°, en 7, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, in die zin geïnterpreteerd dat zij aan een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de verplichting opleggen om, zelfs ambtshalve, het recht op het bestaansminimum dat werd toegekend tegen een verhoogd percentage voor alleenstaande (artikel 2, § 1, eerste lid, 2°) aan een ouder die uitsluitend samenleeft met een meerderjarig kind ten laste te schrappen en die ouder alleen nog het bestaansminimum toe te kennen tegen het percentage voor samenwonende (artikel 2, § 1, eerste lid, 4°), een discriminatie in die strijdig is met de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, artikelen gelezen in samenhang met artikel 8, §§ 1 en 2, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, doordat de bovenvermelde artikelen 2 en 7 tot gevolg hebben dat ze de ouder – die alleen het ouderlijk gezag uitoefent en geen bestaansmiddelen heeft –, ambtshalve, de daadwerkelijke gebruikmaking van zijn rechten of van een deel van zijn rechten ontzeggen en met name van het recht om het gezinsbudget zo goed mogelijk in het belang van elkeen te beheren, terwijl artikel 8 van het bovenvermeld Verdrag het recht op eerbiediging van het privé-leven en gezinsleven waarborgt en enkel inmenging van een openbaar gezag duldt voor zover die bij de wet is toegestaan, zoals daarin is voorzien bij artikel 7 van de bovenvermelde wet, maar ook op voorwaarde dat zij een noodzakelijke maatregel vormt voor 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

L.H. woont samen met haar zoon S.S. Zij genoot, tot de betwiste beslissing van het O.C.M.W. van Andenne, het bestaansminimum tegen het verhoogde tarief voor alleenstaanden met toepassing van artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum. Op 18 juli 1995 wordt haar zoon 18 jaar. Bij een beslissing van 24 augustus 1995 die met toepassing van artikel 2, § 1, eerste lid, 4°, van de voormelde wet ambtshalve is genomen, kent het O.C.M.W. L.H. het bestaansminimum tegen het tarief voor samenwonenden toe. Bij diezelfde beslissing kent het haar zoon eveneens het bestaansminimum tegen hetzelfde tarief toe.

Aangezien zij zich benadeeld voelt door de beslissing van 24 augustus 1995, stelt L.H. hiertegen beroep in bij de Arbeidsrechtbank te Namen. Na een eerste vonnis gewezen bij verstek, waarbij de betwiste administratieve beslissing werd bevestigd, doet de Rechtbank, uitspraak doende op verzet, die beslissing teniet, op grond van, enerzijds, de verplichting die de ouders bij artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek is opgelegd en, anderzijds, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met als reden dat « het O.C.M.W. de vorige beslissing niet ambtshalve had mogen wijzigen aangezien niet vaststond dat de zoon van mevrouw [H.] hulpbehoevend was en daardoor recht had op een bestaansminimum. De rechtbank is van mening dat het O.C.M.W. zich door de betwiste beslissing onnodig heeft ingemengd in het privé- en gezinsleven van mevrouw [H.]. Die inmenging is bij artikel 8 van het E.V.R.M. alleen toegestaan onder welbepaalde voorwaarden, waaraan te dezen niet is voldaan ».

De zaak wordt in hoger beroep aanhangig gemaakt bij het Arbeidshof te Luik, dat in zijn arrest van 20 december 1999 in de eerste plaats ervan uitgaat dat de beslissing van het O.C.M.W. van Andenne in overeenstemming is met de toepasselijke wetsbepalingen op grond waarvan het O.C.M.W. het recht en zelfs de plicht had om «het bestaansminimum van mevrouw [H.] te verminderen aangezien zij enkel samenwoont met een meerderjarig kind (zonder dat, ten aanzien van de wetsbepalingen, het feit dat dit kind al dan niet ten laste is ook maar enig gevolg heeft) maar, met inachtneming van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het bovenvermelde artikel 7, de plicht het recht op een bestaansminimum ambtshalve te onderzoeken en, zoals te dezen, het bestaansminimum tegen het tarief voor samenwonenden toe te kennen aan de meerderjarige zoon van de betrokkene ».

Het Hof onderzoekt vervolgens de vraag naar de bestaanbaarheid van de voormelde wetsbepalingen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet «in zoverre artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de wet een onderscheid maakt – dat voor een alleenstaande ouder die moet instaan voor de opvoeding van een kind discriminerend kan lijken – tussen diegene die samenwoont met een meerderjarig kind en diegene die samenwoont met een minderjarig kind, waarbij het kind in beide gevallen ten laste is, in zoverre een alleenstaande ouder die samenwoont met één of meer kinderen ten laste er aanspraak op zou kunnen maken zonder inmenging van het O.C.M.W. het gezinsbudget te blijven beheren; [...] het onderscheid dat door de wet is gemaakt, om als geldig te kunnen worden beschouwd, objectief verantwoord moet zijn, pertinent moet zijn en moet worden beoordeeld op grond van het beginsel van evenredigheid tussen het angewende middel en het beoogde doel; [...] men zich kan afvragen of het niet verantwoord zou zijn het recht op een verhoogd bestaansminimum voor alleenstaanden te handhaven voor een alleenstaande ouder met ten minste één kind ten laste zonder onderscheid naargelang dat kind meerder- of minderjarig is en misschien zelfs zonder rekening te houden met het feit dat een bestaansminimum kan worden toegekend aan een meerderjarig kind indien voldaan is aan de voorwaarden bepaald bij artikel 13 van het koninklijk besluit; [...] ».

Hierna stelt het Arbeidshof het Arbitragehof de voormelde prejudiciële vraag.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 28 januari 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 24 maart 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 18 april 2000.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft een memorie ingediend bij op 11 mei 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 juni 2000 en 20 december 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 28 januari 2001 en 28 juli 2001.

Bij beschikking van 21 december 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 25 januari 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de Ministerraad en zijn advocaat bij op 27 december 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 25 januari 2001 :

- is verschenen : Mr. M. Jaspar *loco* Mr. E. Maron, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en A. Arts verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1.1. De bepalingen van de wet van 7 augustus 1974 die vermeld zijn in de prejudiciële vraag schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

A.1.2. Het doel van de wet van 7 augustus 1974 bestaat erin een maatschappelijk evenwicht in stand te houden door, via het toekennen van een bestaansminimum, eenieder het recht te verlenen om aan het maatschappelijke leven deel te nemen. In die context bepaalt artikel 2 het bedrag van het bestaansminimum waarop personen die voldoen aan de wettelijke voorwaarden aanspraak kunnen maken.

Wanneer het gaat om een alleenstaande ouder, onderscheidt de wetgever drie gevallen : indien die ouder alleen woont, heeft hij recht op het bestaansminimum tegen het tarief voor alleenstaanden overeenkomstig artikel 2, § 1, eerste lid, 3°, van de wet; indien hij samenwoont met minstens één minderjarig kind, heeft hij recht op het bestaansminimum tegen het verhoogde tarief voor alleenstaanden met toepassing van artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, van de wet; indien hij enkel samenwoont met één of meer meerderjarige kinderen, heeft hij recht op het bestaansminimum tegen het tarief voor samenwonenden met toepassing van artikel 2, § 1, eerste lid, 4°, van de wet.

Hoewel sinds de wet van 29 december 1990 een alleenstaande ouder voortaan ook het verhoogde tarief geniet wanneer hij samenwoont met meerderjarige kinderen op voorwaarde dat hij eveneens met minderjarige kinderen samenwoont, heeft de wet niet het beginsel gewijzigd volgens hetwelk die alleenstaande ouder, wanneer hij enkel met een meerderjarig kind samenwoont, slechts recht heeft op het tarief voor alleenstaanden.

A.1.3. In de eerste plaats kunnen de twee categorieën van personen die worden beoogd, niet met elkaar worden vergeleken : in het ene geval gaat het om een ouder die samenwoont met een minderjarig kind, dat vanwege zijn minderjarigheid geen aanspraak kan maken op een bestaansminimum; in het andere geval daarentegen gaat het om een alleenstaande ouder die samenwoont met een meerderjarig kind, dat vanwege zijn meerderjarigheid financiële steun van de overheid kan genieten. De situaties van beide categorieën van personen kunnen ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet des te minder met elkaar worden vergeleken aangezien, wanneer het meerderjarig kind met zijn vader of moeder blijft samenwonen, het totaalbedrag voor het gezin weliswaar door het O.C.M.W. op een verschillende manier wordt toegekend, maar daarentegen niet vermindert.

A.1.4. Mocht men ervan uitgaan dat beide categorieën van personen vergelijkbaar zijn, dan nog moet worden vastgesteld dat de in het geding zijnde bepalingen op een objectief en redelijk criterium berusten.

In het geval van een alleenstaande ouder die samenwoont met een minderjarig kind, moet niet alleen eraan worden herinnerd dat dit kind ten laste van zijn vader of moeder is met toepassing van artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek, maar ook dat het, tot aan zijn meerderjarigheid of zijn ontvoogding, onder hun ouderlijk gezag blijft op grond van artikel 372 van hetzelfde Wetboek. In dat geval is het logisch dat de wetgever niet heeft overwogen het bestaansminimum aan het kind zelf toe te kennen. Het is eveneens legitiem dat hij het voordeel van het verhoogde tarief voor de alleenstaande ouder heeft gehandhaafd wanneer deze samenwoont met één of meer meerderjarige kinderen en ten minste één minderjarig kind. In dat geval is immers de rechtsverhouding tussen het minderjarige kind en de ouder niet gewijzigd.

De situatie is daarentegen fundamenteel verschillend wanneer een alleenstaande ouder enkel samenwoont met één of meer meerderjarige kinderen. Ook al kan de verplichting van artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek in dat geval blijven bestaan, toch wordt ten gevolge van de meerderjarigheid de rechtsverhouding tussen de ouders en hun kinderen fundamenteel gewijzigd. De wetgever vermocht dan ook op wettige wijze te oordelen dat wanneer een alleenstaande ouder enkel samenwoont met één of meer meerderjarige kinderen, hem geen bestaansminimum tegen het verhoogde tarief voor alleenstaanden meer moet worden toegekend. Elk van de gezinsleden, de ouder en de meerderjarige kinderen, moet daarentegen het bestaansminimum tegen het tarief voor samenwonenden kunnen genieten.

De wet van 7 augustus 1974, meer bepaald artikel 2 ervan, heeft tot doel elke persoon «middelen [te] verzekeren om zijn leven volgens eigen smaak en trant uit te bouwen » (*Parl. St.*, Senaat, 1974, nr. 247-2, p. 4) : het is dan ook logisch dat de wetgever aan elke persoon die de leeftijd van de meerderjarigheid heeft bereikt, een eigen recht op een bestaansminimum heeft gewaarborgd.

De bevoegdheid om ambtshalve op te treden, die het O.C.M.W. bij artikel 7, § 1, van dezelfde wet is toegekend, strekt ertoe de overheid in staat te stellen rekening te houden met de evolutie van de situatie van de personen die het bestaansminimum genieten of kunnen genieten. Meer in het bijzonder moet de bevoegdheid om het bestaansminimum ambtshalve toe te kennen het O.C.M.W. in staat stellen het bestaansminimum te verlenen aan elke persoon die er aanspraak op kan maken, zonder dat hij daarom op de hoogte is van het recht dat hij op grond van de wet geniet.

A.1.5. De in het geding zijnde bepalingen zijn eveneens in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel. Immers, het feit dat de wetgever het een alleenstaande ouder die met minstens één minderjarig kind samenwoont, mogelijk maakt het bestaansminimum tegen het verhoogde tarief voor alleenstaanden te genieten, betekent niet dat hij de prerogatieven van een alleenstaande ouder die enkel met één of meer meerderjarige kinderen samenwoont, op onevenredige wijze zou hebben verminderd. Die tweede categorie ziet weliswaar haar rechten met de helft verminderd ten opzichte van de steun die zij vóór de meerderjarigheid van het kind of van de kinderen ontving. Die laatsten kunnen echter in dit geval eveneens aanspraak maken op het bestaansminimum tegen het tarief voor samenwonenden. Hieruit volgt dat, ook al is de individuele regeling van de ouder veranderd, het gezin in totaal dezelfde rechten als voorheen ontvangt. Het zou abnormaal zijn dat een kind dat meerderjarig is geworden, niet de mogelijkheid zou hebben de steun rechtstreeks van de Staat te ontvangen. Overeenkomstig de artikelen 372 en 488 van het Burgerlijk Wetboek moet het immers, vanaf zijn meerderjarigheid, de mogelijkheid hebben om autonoom te leven.

A.1.6. De onderliggende redenering van het verwijzingsarrest, namelijk dat de ouder die het ouderlijk gezag alleen uitoefent bepaalde rechten zou hebben verloren, is verkeerd. Ook al kan het systeem van artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek gehandhaafd blijven na de meerderjarigheid van het kind indien het zijn opleiding voortzet, toch verleent die bepaling als dusdanig geen enkel recht aan de ouders : de bepalingen die de rechtsverhouding tussen de ouders en hun meerderjarige kinderen regelen, kennen de ouders rechtstreeks geen enkel recht toe om de financiële middelen van hun meerderjarige kinderen te beheren of, meer in het algemeen, de totale inkomsten van het gezin wanneer zij samenwonen.

Zoals het Arbeidshof in zijn verwijzingsarrest heeft opgemerkt, kan weliswaar in bepaalde gevallen het toekennen van het bestaansminimum aan een meerderjarig kind de verstandhouding binnen het gezin verslechteren. Zulk een verslechtering kan echter slechts het onrechtstreekse gevolg zijn van de toepassing van de in het geding zijnde bepalingen. Ze zou in de eerste plaats het gevolg zijn van de houding zelf van de betrokkenen en van de toepassing van de relevante bepalingen van het Burgerlijk Wetboek op grond waarvan, enerzijds, een einde komt aan het ouderlijk gezag bij de meerderjarigheid van het kind en, anderzijds, het meerderjarig geworden kind bekwaam is om een zelfstandig en onafhankelijk leven te leiden ten opzichte van zijn ouders.

A.1.7. Om dezelfde redenen kan niet ervan worden uitgegaan dat de in het geding zijnde bepalingen een schending inhouden van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dat is vastgelegd bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In de eerste plaats impliceert de wetgeving inzake sociale bijstand en meer bepaald inzake bestaansminimum noodzakelijkerwijs dat de overheid zich kan inmengen in het privé- en gezinsleven van individuele personen : het O.C.M.W. moet te dezen de mogelijkheid hebben om na te gaan of de betrokken personen aan de wettelijke voorwaarden voldoen. In het concretere geval dat in de prejudiciële vraag wordt beoogd, kan er niet van worden uitgegaan dat de in het geding zijnde bepalingen als dusdanig een inmenging met zich meebrengen in het privé- en gezinsleven van een alleenstaande ouder die met een meerderjarig geworden kind samenwoont. Vanaf de meerderjarigheid geniet die ouder ten aanzien van zijn kind immers niet meer

dezelfde rechten als die waarop hij zich voorheen kon beroepen. Zo heeft hij niet meer het recht om het totale gezinsbudget en, meer bepaald, de eigen financiële middelen van zijn meerderjarig geworden kind te beheren.

- B -

B.1.1. Artikel 2, § 1, eerste lid, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum bepaalt :

« Het bestaansminimum bedraagt jaarlijks :

1° 114.864 F voor samenwonende echtgenoten;

2° 114.864 F voor een persoon die enkel samenwoont met, hetzij een minderjarig ongehuwd kind te zijnen laste, hetzij meerdere kinderen, onder wie minstens één ongehuwd minderjarig kind te zijnen laste;

3° 86.148 F voor een alleenstaand persoon;

4° 57.432 F voor elke andere persoon die met één of meerdere personen samenwoont, onverschillig of zij al dan niet bloed- of aanverwant zijn. »

B.1.2. Artikel 7, § 1, van dezelfde wet bepaalt :

« Het bestaansminimum wordt, hetzij op aanvraag van de betrokkene, hetzij ambtshalve, toegekend, herzien of ingetrokken door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn dat overeenkomstig de wetgeving op de openbare onderstand bevoegd is om aan die persoon hulp te verlenen. »

B.2. De prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of de voormelde bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden, gelezen in samenhang met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, doordat zij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn verplichten om, zelfs ambtshalve, het bedrag van het bestaansminimum van een rechthebbende te verminderen wanneer het ongehuwde kind met wie hij samenwoont en dat te zijnen laste is, meerderjarig wordt.

B.3. De wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum strekt ertoe de begunstigden in staat te stellen een bestaan te leiden dat strookt met de menselijke waardigheid (*Parl. St.*, Senaat, 1974, nr. 247-1, p. 2).

Begunstigde van het recht op een bestaansminimum is iedere Belg die zijn burgerlijke meerderjarigheid heeft bereikt, die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die geen toereikende bestaansmiddelen heeft, noch in staat is deze hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier te verwerven (artikel 1).

Door aan begunstigden met een of meer minderjarige kinderen ten laste een verhoogd bedrag toe te kennen, heeft de wetgever beoogd ook dezen in staat te stellen een bestaan te leiden dat strookt met de menselijke waardigheid.

B.4.1. Een kind blijft onder het gezag van zijn ouders tot aan zijn meerderjarigheid of zijn ontvoogding (artikel 372 van het Burgerlijk Wetboek). De meerderjarigheid is vastgesteld op de volle leeftijd van achttien jaren; op die leeftijd is men bekwaam tot alle handelingen van het burgerlijk leven (artikel 488 van het Burgerlijk Wetboek).

De ouders dienen naar evenredigheid van hun middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding van hun kinderen. Indien de opleiding niet voltooid is, loopt de verplichting door na de meerderjarigheid van het kind (artikel 203, § 1, van het Burgerlijk Wetboek).

De ouders blijven overigens levensonderhoud verschuldigd aan hun meerderjarige kinderen, naar verhouding van de behoeften van diegene die het vordert en van het vermogen van diegene die het verschuldigd is (artikelen 207 en 208 van het Burgerlijk Wetboek).

Omgekeerd, zijn de kinderen levensonderhoud verschuldigd aan hun ouders en hun andere bloedverwanten in de opgaande lijn die behoeftig zijn (artikel 205 van het Burgerlijk Wetboek).

B.4.2. Nu zowel het ouderlijk gezag als het geheel van de ouderlijke verplichtingen die aan de opvoeding van het kind verbonden zijn, in beginsel bij de meerderjarigheid een einde nemen, is het verantwoord en pertinent het objectieve criterium van de leeftijd van de meerderjarigheid te hanteren voor het toekennen van het recht op het bestaansminimum.

B.5.1. Het Hof dient nog te onderzoeken of de in het geding zijnde bepalingen de evenredigheidstoets kunnen doorstaan in zoverre zij, volgens de bewoordingen van de prejudiciële vraag, «tot gevolg [zouden] hebben dat ze de ouder - die alleen het ouderlijk

gezag uitoefent en geen bestaansmiddelen heeft -, ambtshalve, de daadwerkelijke gebruikmaking van zijn rechten of van een deel van zijn rechten ontzeggen en met name van het recht om het gezinsbudget zo goed mogelijk in het belang van elkeen te beheren ».

B.5.2. Het bedrag van het bestaansminimum voor een alleenstaande ouder die samenwoont met een ongehuwd kind te zijnen laste, wordt gehalveerd wanneer het kind meerderjarig wordt. Indien het meerderjarige kind aan de overige wettelijke voorwaarden voldoet (B.3), wordt het zelf rechthebbende op een bestaansminimum.

In zoverre ouder en kind blijven samenwonen, ontvangen zij voortaan elk een bedrag waarvan de som overeenstemt met het bedrag dat de alleenstaande ouder ontving zolang het kind minderjarig was. Het totale gezinsbudget blijft derhalve ongewijzigd.

B.5.3. Wanneer aan het ouderlijk gezag een einde is gekomen en ouder en kind blijven samenwonen, impliceert dit dat elk van de samenwonenden, naar gelang van zijn middelen, bijdraagt in de kosten van het gezinsbudget. Het recht van het kind om aan het beheer van dat budget deel te nemen, kan niet als een onevenredig gevolg van de in het geding zijnde bepalingen worden beschouwd.

B.6. Weliswaar houdt het gezinsleven een aantal rechten en verplichtingen in voor de ouders ten aanzien van de minderjarige kinderen en impliceert de eerbiediging van het gezinsleven het recht voor de ouders om zelf beslissingen te nemen met betrekking tot de opvoeding van hun kinderen, doch het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt in beginsel niet geraakt door een bepaling die de uitoefening van het ouderlijk gezag ten aanzien van meerderjarig geworden kinderen in de weg zou staan.

B.7. De prejudiciële vraag moet ontkennend worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 2, § 1, eerste lid, 2° en 4°, en 7, § 1, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, in die zin geïnterpreteerd dat zij aan een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn de verplichting opleggen om, zelfs ambtshalve, het recht op het bestaansminimum dat tegen het verhoogde tarief voor alleenstaanden (artikel 2, § 1, eerste lid, 2°) is toegekend aan een ouder die uitsluitend samenwoont met een meerderjarig kind te schrappen en die ouder alleen nog het bestaansminimum tegen het tarief voor samenwonenden (artikel 2, § 1, eerste lid, 4°) toe te kennen, schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8, leden 1 en 2, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 1 maart 2001.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior